

noga. Hoćemo li zbog toga morati u tamnice? u smrt? Eto nas! ne bojimo se, jer mi smo potomci onih, kojima je, po riječima sv. Pavla, umrijeti — dobitak, a smrt i progon za pravdu — pobjeda!

M. Vanino D. I.

Moli i trpi.

Mathies - Stržić

Ili molila ili ne molila, draga dušo, trpljenja će te zadesiti. Ali onome, koji moli, bolovi se drugačiji ukazuju, nego onome, koji ne moli. Prvome primiču se kao Božje opomene, kao — oprosti mi posve moderni izričaj — neograničene mogućnosti. Zaista, kolikogod su različite duševne i tjelesne nevolje, na toliko načina možemo se po njima posvetiti.

Najprije treba da trpljenje molitvom posvetimo. To znači, da nam valja trpljenje Bogu prikazati, od Boga strpljivo ga primiti, upotrijebiti ga kao pokoru za se i za druge, zagrliti ga u simbolu križa, i od Boga isprositi milost, da dodemo po križu i trpljenju do slave Krīsta radi.

Moliti i trpjeti! Pravo kršćanski Motto. Svaki pravi katolik treba da ga odabere za svoju devizu u grbu. Tek molitvom i trpljenjem postajemo plemići u kraljevstvu Božjem. Ali plemstvo u kraljevstvu Božjem je prožeto posve demokratskim duhom. Zar ne čine bolovi sve ljude jednakima, htjeli oni ili ne htjeli? Jest, molitvom raspirujemo mi svojevoljno u sebi duh pravog bratstva pod zajedničkom glavom punom krvi i rana.

Sva ljudska srca krvava su i ranjena, bilo u ovom ili onom smislu. O, kad bi sva znala za balzam molitve!

Svi mi treba da pokoru činimo, i ti, i ja. I ako baš nijesmo sagriješili danas ili jučer, sagriješili smo prije. Bog nas nije uvijek odmah kaznio. Ali mi smo možda odmah iznova sagriješili. Svi mi treba da činimo pokoru, za same sebe, i za druge. O, kad bismo htjeli kamo sreće moleći činiti pokoru!

Moleći — ne bešćuvstveno!

Moleći — ne buneći se!

Moleći — ne s očajanjem u srcu!

Kad bismo htjeli moliti bar u napastima!

Kad bismo odmah iza pada molili za pokornički duh!

Kad bismo barem na bolesničkom krevetu htjeli upoznati, da se više ne da ništa opraviti, da nam preostaje samo najbolje: trpjeti i moliti.

Moli, dok je časa — čim te snađe kakova nevolja. Ako si naučio umijeće, da Bogu sve izručuješ, tad te nikad ništa ne će smesti.

Možda veliš, da je uprav u žalosti teško moliti. Budi pošten:

zar moliš lakše za veselih dana? Ili zar ne tražiš baš u žalosti svuda utjehe, samo ne u Boga? Poštuj Gospodara svih stvari i kad si veseo, i iđi u nevolji najprije Boga svake utjehe. Kako da s uspjehom moliš, kad se više pouzdaješ u snagu stvorova nego u Stvoritelja i Spasitelja!

Kad trpiš, čitaj i promatraj muku svoga Otkupitelja. Ona će te zacijelo sprijateljiti s tvojom mukom, i naučit će te moliti. I kad nasamo poljubiš raspelo i to je mnogoput veoma dobra molitva. Pami dobro. Nemoj se tima stvarima igrati, ali se i ne stidi trnove krune i rana svoga Gospoda. Što više moleći razmatraš njegovo srce, sve ćeš više naučiti od Isusa da moliš.

Lako je izgovarati se, da Isus nije tako blizu kao Sveti. Treba da baš zato moliš, da budeš Isusu sve bliže. I ako trpiš — duševno ili tjelesno — zar nijesi već sličan Isusu kao i Sveti? Dakako, ako trpiš i ujedno moliš.

Mnogi ljudi i ne slute, kako upravo po molitvi postajemo ono, što treba da budemo.

Stoga se većina ljudi moli uprav mehanički i površno, pa i ne razumiju, kako se čudesno i tajanstveno ispreplću trpljenje i moljenje, narav i milost.

„Moderni“ čovjek drži pa i kakovu pomodnu ludoriju ili kakovo iznašašće, koje udara u oči, ili kakovu senzacionalnu novost važnijim stvarima od molitve. Ali zato ne razumije ni pravo trpjeti. Zato zna mnogo a ipak ne zna jedno potrebno. Zato hoće mnogo a ipak pravo ne zna, što hoće i što bi trebao, i što je zapravo cijeli svijet, kojega „zakone“ kako misli otkrio.

Osnovni zakon stvaranja ostaje protivniku molitve sakriven. Čestoput i sam Stvoritelj. A onda onima, koji u molitvi ištu Stvoritelja, nadijeva pogrdna imena kao: „bogomoljac“ i „bogomoljka“, „bigotte“ i slična.

Budite utješeni, vi, koji molite, i molite za one, koji vas tako pogrduju. Ako molite i svoje staleške dužnosti vršite, tad vaša molitva nije nikad nekakav duhovni luksus, koji bi trebalo koriti. Jedino, onaj, koji bi molio bez odluka, da će biti bolji, samo zato, da se ukloni poslu ili da ga drže pobožnim, zaslužuje ukor. Ali i takav neka ne ostavi molitve, već neka je učini plodnom za svoje življenje. Ako prije svega pravo trpiš, pravo i moliš. I obratno.

Ne treba da se bojiš, te budeš poznat kao čovjek koji se moli. Za onoga koji zna, što je molitva, nije moljenje nikad posao bez duha a još manje znak duševne lijenosti. Pravo trpjeti nije slabost već jakost. Molitva nije počivanje duha već duševni rad. Dakako rad, koji vodi počinku, t. j. miru. Pokoju u Bogu, najbogatijemu životu!

Kad trpi čovjek veće boli, nego kad ga smrt rastavlja od njegovih milih! Ali i za taj bol ljubavi ima Božanski lijek: molitva.

Ugledaj se stoga u svoju svetu majku, katoličku Crkvu, koja neprestano moli za pokojne, pa te uči, da je takovo moljenje dobro

i spasonosno, i jamči ti, da ljubav traje i preko groba i da čvrsta veza sve duše povezuje, koje su Kristove.

Nemoj nikad da se bojiš ni za se ni za svoje, ako moliš. Ali boj se za svoju jadnu dušu, ako molitvu prezireš. Istina, mnogi nijesu svijesni, da izriekom preziru taj Božji dar, ali ga ne upotrebljavaju. Može biti, da se čovjek i otuđi molitvi. To se događa, ako se nikad ne misli o važnosti molitve: ako se ima više kad misliti na hiljadu ništavih stvari u životu negoli na općenje s Bogom. Ako se traži zabava s ljudima i knjigama, koji ne će da znaju za više određenje duše ili ga poriču; ako čovjek ne će da sebe promatra sa svim svojim pogriješkama i slabostima; i napose, ako čovjek samo usmenu molitvu obavlja, a da nikad ne stvara od srca odluka za život. Mnogi ostavljaju molitvu, ako ih Bog odmah ne usliši ili ne onako, kako su to željeli. To su oni, koji sebe drže zapovjednicima svevišnjega Gospodara te misle, da su od Boga pametniji. Još i drugi ostavljaju molitvu, jer misle, da ima nepromjenljiva sudbina. Tamni idol tim je ljudima nesmiljena nužda. Ipak zaboravljaju, da i onda, kad bi se sve nužno i nepromjenljivo događalo, još ima Bog, koji može našoj duši dati srčanost i jakost, da nužno i nepromjenljivo strpljivo pače radosno podnese.

Ukratko: mi treba da se vazda opominjemo, da Bog ne treba naših molitava, a da mi bez molitve duhovno siromašni postajemo i zahirujemo. Osim toga je Bog mnoge darove skopčao s našim molitvama. Bog je Gospodar. On može da ništa uvjete za spasenje, koje hoće. Mi se ne smijemo s njime pravdati.

Božja se volja ispunja i bez naše molitve. Ali što se po Božjoj volji nama za naše spasenje događa, združeno je s hiljadu nevidljivih niti s našim molitvenim životom. Mističko tkivo, kojega nam ljepotu obasjava tek sunce vječnosti!

Anketa o katoličkom pokretu.

Razborit trgovac čini svake godine bilancu svoga poslovanja, da vidi, da li napreduje ili nazaduje. Isto je tako korisno, pače i nužno znati, da li naš katolički pokret napreduje ili u čemu zapinje i zašto. Katolički pokret uzimamo ovdje u širem smislu: rad u pravcu katoličke obnove (*Omnia instaurare in Christo*). Otvarajući anketu o katoličkom pokretu molimo one, kojima je stalo do katoličke obnove, da izvole u „Životu“ priopćiti svoje misli i iskustvo o tom predmetu, i to kratko i zbijeno, jer je opseg lista malen. Da se ne bi naudilo dobroj stvari, valjat će se kloniti svega, što bi moglo da povrijedi pravednost i ljubav. Politička pitanja isključujemo iz ankete, premda i te kako cijenimo zamašaj političkoga rada za katoličku obnovu. Pitanja ove ankete jesu ova:

1. Kojim je plodovima urodio naš katolički pokret?
2. Koje su zapreke uspješnijem radu?
3. Koje su glavne pogodbe uspješnom radu oko katoličke obnove?

Uvrstit ćemo i one odgovore, koji se obaziru samo na jedno ili dva od ovih pitanja. Želi li tko da mu se odgovor otisne anonimno, neka to izvoli napomenuti.

Uredništvo „ŽIVOTA.“